

רע"פ 4216/21 - שניאור זלמן לנדאו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4216/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: שניאור זלמן לנדאו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 37937-01-21 שניתן ביום 2.5.2021 על ידי כב' השופט העמית אברהם טל וכב' השופטים צבי דותן ועידו דרואן-גמליאל

בשם המבקש: עו"ד ששי גז; עו"ד רותם טובול; עו"ד עומר אבקסיס

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' טל וכב' השופטים צ' דותן וע' דרואן-גמליאל) בעפ"ג 37937-01-21 מיום 2.5.2021.

2. במסגרת פסק הדין, התקבל ערעור המשיבה והוחמר העונש שהשית על המבקש בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ע' מורנו; ת"פ 19-07-29570), מ-7 חודשי מאסר בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהמבקש הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע ריבוי עבירות של מעשים מגונים בקטינים מתחת לגיל 14, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. המבקש סבור כי יש ליתן לו רשות ערעור בשל אי-צדק ועיוות דין שנגרם לו. זאת לטענתו, משום שמתחם עמוד 1

העונש ההולם שקבע בית המשפט המחוזי, 36-12 חודשי מאסר בפועל, חלף המתחם שקבע בית משפט השלום, בין 7 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל – הינו שגוי; משום שבית המשפט המחוזי מיצה את הדין עמו והתערב בגזירת העונש למרות שפער הענישה לא הצדיק זאת ובניגוד לכלל לפיו ערכאת הערעור תתערב בעונש רק במקרים חריגים; וכן כי לא ניתן משקל מספק להליך השיקום שעבר ולנסיבותיו האישיות.

4. דין טענות אלו להידחות. מקובלת עליי עמדת בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם שקבע בית משפט השלום אינו יכול לעמוד והצדיק התערבות, הן בשל חומרת העבירה, הן בשל נסיבותיה, כאשר המעשים בהם הורשע המבקש, המפורטים בפסקי הדין של ערכאות קמא, נעשו בקטינים בזמן שהמבקש שימש כמורה שלהם בבית ספר יסודי. העונש שהושת על המבקש מאוזן והועמד על הרף התחתון של מתחם העונש ההולם, כפי שנעשה גם בבית משפט השלום. הווה אומר, אף הערכאה הדיונית סברה כי הליך השיקום שעובר המבקש מצדיק התחשבות בתוך מתחם העונש ההולם, אך לא עד כדי סטייה לקולא ממנו; מכאן, שאין בסיס לטענה כי בית המשפט המחוזי נדרש היה לשנות מקביעה זו, רק משום שמתחם העונש ההולם שנקבע מלכתחילה היה שגוי. סיכומו של דבר, העובדה כי ערכאת הערעור התערבה בעונשו של המבקש אינה מהווה, כשלעצמה, אי-צדק או עיוות דין ועל כן עניינו של המבקש אינו נכנס בגדרי המקרים החריגים בהם תינתן רשות ערעור.

5. אשר על כן, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית. ממילא, נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוגשה עמה.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשפ"א (17.6.2021).

ש ו פ ט